

Makó, 1894. január 23. – Makó, 1962. július 16.

Apja földmunkás volt. Az elemi iskola négy osztályának elvégzése után a cipésszakmát tanulta ki. Szakmájában előbb segéd, majd kisiparosként dolgozott egészen 1956-ig. Ezt követően két évig még éjjeliőr volt.

Az első világháború előtt Budapesten vállalt munkát. Itt 1911-ben tagja lett a bőrmunkásszövetségnek. Az első világháború négy esztendeje alatt előbb a szerb, majd az olasz frontra vezényelték. A háború végén az őszirózsás forradalom után Makón kommunista csoportot szervezett. Ő lett az összekötő a makói kommunisták és a KMP központja között. A tanács hatalom idején tagja volt a Csanád Vármegyei Forradalmi Törvényszéknek. A kommün bukása után egy év börtönbüntetést kapott. Szabadulása után rendőri felügyelet alá helyezték.

A húszas évek elején részt vett Makón a bőrmunkás-szakszervezet újjáalakításában. A helyi MSZDP-n belül a baloldalhoz tartozott, annak egyik vezetője volt. A német megszállás után, 1944 áprilisában Ricsére internálták, ahonnan szeptemberben engedték haza. 1944. szeptember 26-án, az orosz csapatok Makóra történt bevonulása után tagja lett a Magyar Kommunista Pártnak, majd a november 24-én létrejött többpárti, a képviselő-testületet ideiglenesen pótló bizottságnak. Egyike volt annak a tizenkét képviselőnek, akiket a december 17-én tartott népgyűlésen választottak meg a Debrecenben összehívott Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az MKP-ben, az MDP-ben és az MSZMP-ben haláláig vállalt feladatokat, de mindig csak társadalmi munkában.